

(Druhá a poslední reportáž z festivalu Vánoční prázdniny v Telči)

Ráno, v pátek 29. prosince, dalo najevo, že noční sněžení bylo pouze putovní výstavou zimy, po které přijde tání. Krom toho začal i předposlední den festivalu, neboť poslední den roku 2006 se hraje pouze odpolední tradiční hokej mezi Sklepovskými Sršány a Medvědovým zbytkem světa. Dopoledne bylo dost času k procházce městem. Obrazová galerie Honzy Wimmera na náměstí se rozrostla o nový artefakt v podobě nádherně restaurované Tetry 75, černožlutého kabrioletu. Hlavní zásluhu má Honzův syn Aleš, jehož ta krása stála pět let práce. Když obrátíte typové číslo auta, vytvoříte populární Tetr 57, zvanou "Hadimrška", podle známého filmu s Vlastou Burianem. Tímto vozem absolvoval v roce 1947 cestu do Afriky sochař František Vladimír Foit se svou ženou Irenou. Foit je absolventem reálky v Telči a jeho rodina měla podnik na zpracování známé mrákotínské žuly v nedalekém Doupí. Foit se z africké cesty nikdy nevrátil, emigroval a v roce 1971 tragicky zahynul ve Slovinsku. Jeho žena Irena žila v Telči do loňského roku a dožila se požehnaných devadesáti dvou let. Jak lehce zapomínáme na lidi, kteří skutečně něco dokázali a s jak lehkým srdcem slavíme pomíjivé stíny.

Mezi ony pomíjivé stíny ovšem nepatří účinkující na večerním koncertu. Sklep ten večer silně evokoval italské přísloví: "*Dívčí srdce připomíná přeplněnou tramvaj, vždy se tam ještě někdo vejde*". Ten večer nestačily ani přístavky a tak se diváci museli spokojit i s místy k stání, což těm, kteří stáli u baru, myslím tolik nevadilo.

Prvním účinkujícím byla kapela **Jen tak tak** z Jindřichova Hradce. Tato kapela, vedená Mildou Vokáčem, baskytaristou a autorem většiny repertoáru, má dialektický vztah ke kytaristům. Sóloví kytaristé jsou vynikající, ale odcházejí. Nástupce Petra Pokovby Petr Jankola z pracovních důvodů z kapely letos odešel. Jenže Jentaktaci mají i tak co nabídnout. Kytary mají na starosti dva kantoři, zmíněný Milda Vokáč, který je i kapelníkem a Pavel Jarčevský, kytara, zpěv, tělocvik a čeština. "Zbytek" mají na starosti zpěvačka Nela Mládková a Míša Rysová, zpěv a občas akordeon. Milda Vokáč má dar složit dobrou melodii a dobrý text. Srovnám-li letošní vystoupení kapely s tím, které se zde konalo před dvěma lety, vidím zejména značný pokrok v pěveckém projevu Nely Mládkové. Na Nele je znát, že kapela často vystupuje. Když jsem si po představení s Mildou Vokáčem povídal, konstatovali jsme jako lidé, kteří se narodili ve stejném roce, jak před pár lety bylo nepředstavitelné, že český kantor sedne do letadla a měsíc bude hrát s kapelou v Mexiku. Mildovi se to letos v květnu povedlo. Již v létě na náměstí pod podloubím zněla z úst Nely a Míši španělština a oba pánové měli na hlavách bílé mexické

klobouky. Nasadili si je i ten večer a myslím, že zejména Pavel Jarčevský vypadal, jako kdyby zrovna z toho Mexika přijel. Milda svou písní z roku 1971 pozdravil Mikiho Ryvolu, kterého potkal v publiku na Roštejně. Míše Rysové přezdívaly v kapele hraběnka Stradová, neboť prý také sní na nebesích a vstává velmi pozdě. Ta sice v písni

Nedělní snění

tuto přezdívkou nepotvrdila, ale stejně jako Nela dokázala, že jejich pěvecký projev ušel kus cesty vpřed. Protože prý má být od 1. ledna FOLKtime bulvár, prozradím, že Míša se v únoru vdává. Čtenářkám sděluji, že šaty nejsou ještě vybrány, ale zcela jistě bude v únoru v Jindřichově Hradci jedna krásná nevěsta.

Vzhledem k tomu, že podstatnou část publika tvořili lidé z Prvního historického Žalmanova fan klubu v čele s Pavlem, Gábinou a Lucy, byly jasné, kdo bude druhým účinkujícím a proč se do sálu všichni nevešli. Typický výkřik "umí a bravo" naznačil, že

Jen tak tak

foto: Tomáš Pohl ©

mezi diváky je i Péťa Cihelka s tátou Jardou. Účinkující proto mohli být klidní, protože jakýkoli výpadek textu by byl okamžitě nahrazen Péťovou pekelně dobrou pamětí. **Pavel Žalman Lohonka**, pokud

vím, nevynechal ani jednu Telč. Žalman letos

dovršil, s použitím novinářské fráze, své významné životní jubileum. Nadělil si nové album

Zatracený písňě

a 2. prosince vystoupil se svým A spolem v Brně, kde hlavní hvězdou byl i Francouz H. Aufray. Jedna z písní tohoto autora, v české verzi s názvem

Když nov trvá déle

, je i na novém albu. Žalman nesmí nikdy vynechat staré dobré "žalmanovky" ze zlaté éry Žalman, Jíšová a Hlaváč či ze sestavy s Lenkou Slabou. Nebylo tomu jinak ani ten večer a publikum si zazpívalo i

Jantarovou zemi

či

Svatou Kateřinu

. Hlavní část koncertu z pochopitelných důvodů tvořily písňě z nového alba. Myslím, že album nepatří ke špičce dosavadní Žalmanovy diskografie, byť se jistě několik písní zařadí do kmenového repertoáru kapely. Každopádně legendy stále táhnou, když dorostla další generace ctitelů něžného trubadúra Žalmana. Příjemným a milým osvěžením koncertů

A spolu

je manželské špičkování manželů Brožových a občasné krátké, ale o to vtipnější, glosy basáka

Petra Novotného. A spol si přivezl svého zvukaře Míru Hrona, takže Luboš Novotný měl odpočinkový večer. Závěr patřil přídávům včetně známé

Sbohem láska

, hrané všude, neboť český text Ivo Fischera zná snad každý. Tak pěkně skončil třetí večer v Telči.

Poslední večer, 30. prosince, neměl "předskokana", protože na pódiu stály postupně dvě hvězdy. Ostatně označení "předskokan" pro Bezefšeho či Jen tak tak myslím použitelné není. Jde v podstatě jen o pořadí s tím, že první účinkující má kratší čas než druhý. Nad spojením budějovických Nezmarů a kapely Kukulín v čele s Janem Hrubým jsem si dělal z dramaturgického hlediska tajné vrásky, ale pochopil jsem, že zbytečně. Nešlo ostatně ani o dramaturgický Medvěďův tah, ale o důsledek absence koncertu v poslední den roku. V lednu 2008 bude budějovické kapele **Nezmaři** třicet let. Oslavy čtvrtstoletí v roce 2003 v kempu Na Podroužku se mi zdají, jako by byly včera. Nezmaři mezitím krom jubilejního live dvoualba ke čtvrtstoletí natočili před dvěma lety album

Než tóny

doznějí

mezi jehož největší klady počítám, že většina skladeb je z dílny členů kapely, především Tondy Hlaváče a Šárky Benetkové. Zpěvačka a klávesista Šárka Benetková dává Nezmarům svými spíše šansonovými melodiemi další tvář a záleží především na tom, jak přijmou její tvorbu skalní fanoušci. Ten večer Nezmaři oznámili, že na jaře se chystá nová deska natáčená v Budějovicích. Kapelník Pavel Zajíc mi prozradil, že i tato deska bude, stejně jako ta předchozí, většinou autorská. Protože v prosinci Nezmaři absolvovali 21 koncertů (!), logicky vynechali koledy a hráli starý dobrý repertoár, včetně dvou ryvolovek. Jim v jedné písni upozornil na nový taneční prvek, který kapelu v Českém slavíku posunul ze stošedesátého na devadesáté třetí místo. Kapela předběhla i tak populární hudební uskupení, jakým je kapela Morčata na útěku. Šárka Benetková, kterou si jako redaktor bulvárního hudebního serveru troufám označit jako nejelegantněji oblékanou dámu českého folku, dala jako vždy k lepšímu svou

Řeku

. Jako protiváhu lyriky přednesl kapelník Zajda své

Mamuty

, známou parodii na Žalmanovu Labuti. V očích tří holek Horáckových, sedících těsně pod pódiem, jsem viděl velkou radost, protože Mamuti jsou oblíbenou dětskou písní. Jako přídavek znělo téměř jako vždy Žalmanovo

Ráno bylo stejné

a jihočeská lidová zpívaná a capella.

Slovo **Kukulín** zná téměř každý Čech díky K.H. Borovskému. Velký český novinář a básník udělal z největšího irského mýtického hrdiny CúChullaina obyčejného holiče. Houslista a skladatel Honza Hrubý použil na přelomu osmdesátých a devadesátých let českou verzi jako název své kapely. Zdůrazňovat, že Honzovi Hrubému se někdy přezdívá beatový Paganini je zbytečné. V šedesátých letech minulého století absolvoval Pražskou konzervatoř. Počátkem sedmdesátých let došlo k osudovému setkání s Vladimírem Mišíkem a pak přibývala další a

Sbohem lásko? a nashledanou v léte

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 08 Leden 2007 04:00

další jména, například Vladimír Merta nebo Michal Prokop. Krom jiného si Honza Hrubý (dávno před knihkupeckým boomem) oblíbil Tolkienovu tvorbu a počátkem devadesátých let začala jeho "keltská" (úvozovky dávám proto, že Honzova hra a i tvorba není zcela jednoznačně do keltského šuplíku zařaditelná) éra, zejména jeho cesty do Wallesu a vznik Kukulínu. Večer 30.12. seděl na pódiu z původního projektu akordeonista a klávesista Ruda Hájek. Vedle něj stál později příchozí Honza Kolář, hrající na hoboje, klávesy a občas zpívající. Honza ani jeho spoluhráči toho mnoho nenamluví, ale o to více hrají. Zněly písně z několika desek Kukulínu, které příznivci dobře znají. Široce rozkročený Honza Hrubý měl občas problémy se smyčcem, který téměř narážel na nízký strop. Jenže smyčec to přežil ve zdraví a publikum nepustilo Kukulín bez přídavku.

Zbytek krásného večera patřil posezení s zpívání s členy Žalmanova fan klubu. Jako vždy jsme si při loučení přáli, aby ten mezičas do léta utekl co nejrychleji. Tak, Telči, nashledanou v srpnu, Prázdninám bude už 25 let.